

Predmet: Ilija Jurišić - Tuzlanska kolona

Poslovni broj predmeta: K.V. 05/07

Glavni pretres: 31.03.2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP

Saslušanje svedoka oštećenog Slavka Novakovića

Svedok je mobilisan početkom aprila 1992. godine u selu Potpeć da bi pomogao u obezbeđenju tuzlanske kasarne jer je došlo do masovnog otkazivanja vojnika i starešina. Bio je rezervista, pomoćnik komandanta za bezbednost odreda poznatog pod nazivom Okresanica. Sredinom aprila 1992. tadašnji gradonačelnik Tuzle Selim Bešliagić pozvao je njega i još dva srpska predstavnika da razgovaraju o njihovom boravku u kasarni. Selim im je rekao: "Jebaćemo mater Miletu Dubajiću [komandantu tuzlanske kasarne] i svim četnicima. Vama garantujemo sigurnost ukoliko Dubajiću otkazete poslušnost i povučete ljude iz kasarne." Odgovorili su mu da će razmisliti jer su se plašili događaja koji su mogli da uslede. Dana 13. maja povučena je jedinica koja je obezbeđivala spoljni, zaštitni deo kasarne, tako da su vojnici u kasarni ostali nezaštićeni. Tada su počela provociranja pripadnika TO u vidu pucanja na kasarnu i postavljanja eksploziva u kontejnere oko kasarne. Tih dana dogodio se još jedan sumnjiv događaj a to je odlazak Veljka Brajića, zamenika Mileta Dubajića, iz kasarne na Ozren. Dana 15. maja svedok se nalazio u kasarni. Vojnicima je bio poznat dogovor o povlačenju jedinica JNA iz Tuzle i u skladu sa dogovorom nisu provocirali suprotnu stranu. Dobili su naredbu da u vojna vozila, kamione, pincgauere, prage, transportana i sanitetska vozila, spakuju hranu i pakete naoružanja i da kolona napusti kasarnu. Kolona je imala više od 100 vozila i iz kruga kasarne izašla je u 13:50 časova. Sve vreme suprotna strana je provocirala vojnike JNA i pucala iz pravca Gradine i bolnice. Kada je kolona došla do raskrsnice *Brčanska malte* zaustavljena je i vraćena u kasarnu. Na tom mestu kod semafora video je mitraljeska gnezda. Vojnici su počeli da sumnjaju da se nešto sprema, čak su se i šalili da je najbolje da sa vozila skinu nešto hrane i dobro se najedu kako bi bar poginuli siti. Pukovnik Mile Dubajić ga je pozvao i rekao da kolona ponovo krene u 18:50 časova. Na čelu kolone u jednom od vozila išao je pukovnik Dubajić i načelnik Štaba TO [Enver Delibegović]. Pukovnik Dubajić je rekao da se svi vojnici, kojih je bilo oko 500, upozore da puške moraju da budu potpuno zakočene, da se ne smeju videti i da niko ne sme da puca. Svedok je smatrao da je Skojevska ulica koja je bila određena za prolaz veoma opasna jer su sa obe strane ulice visoki soliteri i da je odatle moglo da se puca na vojsku. Mislio je da je bolji put prema Majeveci, ali je samo Skojevska ulica bila odobrena za prolaz. Njegovo vozilo bilo je 12. u koloni. Kada je stigao do polovine ulice započela je pucnjava iz okolnih podruma, zgrada, sa brda i iz bolnice. Iz vozila koje je bilo ispred njegovog istrčao je mladi vojnik Danilo Cvetković. Pokušao je da pobegne u haustor jedne zgrade [vidi se na jednom od snimaka] ali je ubijen i 26. maja 1992. njegovo i tela još petorice vojnika su razmenjeni. Vozač njegovog vozila Radojica Ilić je ranjen, ali je uspeo da ih odveze do granice sigurne teritorije. Svedok je ranjen u obe noge i u čelo. U njegovom vozilu ubijen je vojnik Slavko dok je vojnik Mića Maksimović takođe ranjen. Mića i Radojica su uspeali da se povuku. Svedoku koji je ostao ranjen da leži pored vozila prišla su dva nepoznata mladića. Mislio je da će ga ubiti ali su mu mladići pomogli i odvezli ga do Požarnice. Izgubio je svest i probudio se u bolnici. Od posledica ranjavanja izgubio je nogu.

Poznato mu je da su oko 40 dana pre ovog događaja formirani krizni štabovi po opštinama. Poznaje optuženog Iliju Jurišića i zna da je bio u Kriznom štabu [svedok verovatno misli na

Operativni štab] pri CJB Tuzle i da je imao ovlašćenja u mnogim državnim službama. Što se tiče pripadnika TO poznato mu je da su u to vreme bili dobro naoružani minsko-eksplozivnim sredstvima, zoljama i pešadijskim naoružanjem. Čuo je za naredbu “na vatru odgovorite vatrom” koju je navodno preneo Ilija Jurišić, ali zna da pripadnici JNA nisu uopšte otvorili vatru na koju je trebalo odgovoriti.

Saslušanje svedoka oštećenog Radana Stevanovića

Svedok je mobilisan 8. januara 1992. godine u Živinicama. Dana 15. maja njegova jednica je određena da pomogne u iseljavanju kasarne u Tuzli. Kolona vojnih vozila je formirana i oko 14:00 časova je krenula da napusti grad, ali je vraćena sa pola puta. Čuo je od rezervnog poručnika Dragana Mekića da je kolona vraćena jer su pregovori još trajali i dogovor još nije bio postignut. Sa okolnih brda čuli su se pojedinačni pucnji na kasarnu. Vojnici iz kasarne nisu odgovarali na te pucnje, ali se osećala napetost. U krugu kasarne bilo je raznih vozila, oklopnih, cisterni, sanitetskih. Nije bilo vode ni struje a verovatno su i telefonske linije bile prekinute. Kapetan Rade Mijatović je oko 19:00 časova preneo naredbu pukovnika Dubajića da kolona ponovo krene a da vojnici u kamionima oružje drže između nogu kako se ne bi videlo i kako ne bi izgledalo kao provokacija. Krenuli su Skojevskom ulicom. Kada je vozilo u kome se on nalazilo prolazilo pored zgrade tehničkog pregleda video je ljude u maskirnim uniformama koji pretrčavaju ulicu i sakrivaju se kod jednog zida. Odmah nakon toga čula se pucnjava koja je ličila na grmljavinu. Pogođen je u nogu. Pokušao je da nastavi da vozi, ali kada je došao do semafora ispred njega se isprečilo jedno pogođeno vozilo. Trudio se da ga zaobiđe, skrenuo je prema *Brčanskoj malti* i kada je došao do benzinske pumpe sleteo je sa puta, udario u među i vozilo se zaustavio. Prilikom naglog zaustavljanja udario je glavom u volan i izgubio svest. Vojnici Slađan Tadić i Cvetko Jeftić su ga izneli iz kabine i ostavili ga pored točka kamiona. Cvetko i Milenko Sinanović krenuli su da traže pomoć, ali im je on rekao da beže i da pokušaju da se spasu. Ostao je da leži i ubrzo je do njega dopuzao ranjeni vojnik Radovan Krstić. Čuli su dovikivanja “ponesi municije” i paljbu. Prišla su im četiri lica. Jedan je primetio da je Radovan živ i ubio ga. Svedok je ležao nepomično i pravio se da je mrtav. Čuo je da je jedan rekao “nije trebalo to da radiš” a zatim su otišli. Oko 23:00 časa naišao je kombi i iz njega su izašla lica u belim mantilima. Podigao je ruku da vide da je živ. Smestili su ga u kombi u kome je bio još jedan ranjenik koji je umro na putu do bolnice. Ostavili su ga hirurgiji, na odeljenju intenzivne nege. Nisu ga operisali, ali su brinuli o njemu i lečili ga. Kada je prebačen u drugo odeljenje od devet pacijenata bio je jedini Srbin. Bilo mu je neprijatno i teško. Tri puta su bezuspešno organizovane razmene, 25. maja, 9. juna i 29. juna 1992. nakon čega je prebačen u zatvor. Uslovi u zatvoru su bili loši, hrana je bila nekvalitetna i nije je bilo dovoljno. Dana 15. jula 1992. razmena je uspešno obavljena.

Saslušanje svedoka oštećenog Tomislava Mandića

Svedok je u maju 1992. bio komandant bataljona B formacije u okviru Tuzlanske brigade. Dobijeno je naređenje da se razmontiraju mašine iz kasarne i da se odvezu u Bijeljenu. Dana 14. maja krenuo je sa šest natovarenih vozila prema Siminom Hanu. Kada su odvezli rezervne delove vratili su se istim putem i tog dana u Slavinovićima nije bio nikakav punkt. Sledećeg dana, 15. maja 1992. godine, dok je odlazio za Bijeljenu na istom mestu pripadnici TO i vojne policije držali su punkt. U popodnevnom časovima pozvao je kasarnu i dobio obaveštenje od dežurnog da se nešto dešava u Tuzli, da je formirana kolona vozila koja stoji na kapiji i da u krugu kasarne nema starešina. Odlučio je da se vrati u kasarnu i stigao je oko 13:00 časova. Otišao je do pekare u kojoj se pekao hleb za vojnike i rekao radnicama dobrovoljkama i

vojnima da obustave rad i utovare hleb u crveni kamion FAP 1620. Iz spavaonice su uzeli duške i obložili kamion kao zaštitu. Želeo je da izvuče svoje ljude iz kasarne, ali je napuštanje kasarne bilo zabranjeno. U crvenom kamionu smestilo se 14, 15 ljudi. Oko 17:30 časova čula se pucnjava prema kasarni koja je trajala desetak minuta. Vojska nije uzvraćala jer je bila takva naredba. Kolona vozila je krenula kada se pročula vest da je dogovor postignut. Dok su još uvek bili u kasarni primetio je nekoliko lica u uniformama koji su nosili sanduke sa municijom i išli u pravcu bolnice. Njegovo vozilo je bilo u sredini kolone. Dok su prolazili raskrsnicu *Brčanska malta* počela je pucnjava na kolonu sa svih strana i tom prilikom je ranjen u desnu nogu. Vozač Ratko Đokić je nastavio da vozi prema Majevici i dok je skretao svedok je ranjen u stomak. Kod benzinske pumpe pogođene su gume kaminona. Vožnja je bila otežana, ali su uspeli da stignu do Siminog Hana. Svedoka su prebacili u bolnicu u Bijeljini. Iz istog kamiona ranjeno je još četiri lica, ali niko nije poginuo.

Svedok ne poznaje optuženog Iliju Jurišića.

Predlozi odbrane

Odbrana je predložila da se u nastavku dokaznog postupka najpre saslušaju svedoci koji poznaju optuženog Iliju Jurišića i imaju saznanja o njegovoj krivičnoj odgovornosti npr. svedok Mato Divković a zatim da budu saslušani svedoci oštećeni.

Veće je uvažilo predlog odbrane, tako da će nakon saslušanja tri svedoka oštećena koja su već pozvana da svedoče, dana 11.04.2008. biti saslušan svedok Mato Davidović.

Odbrana je ponovila predlog da Veće preispita odluku o pritvoru koji je određen optuženom Iliji Jurišiću.

Sudsko veće je odbilo predlog odbrane da se optuženom Jurišiću ukine pritvor jer smatra da još uvek posoje razlozi zbog kojih je pritvor određen.